

บทนำ

ทันทีที่ประตูร้านเสื้อผ้าแบรนด์เนมเปิดออก ผุ่ชนต่าง
กรูกันเข้าไปคว้าเสื้อผ้าที่ตัวเองหมายตาเอาไว้ การมารวมตัวกันอย่าง
ไม่ได้นัดหมายจากทั่วสารทิศนี้ มีแรงดึงดูดจากตัวอักษรภาษาอังกฤษ
เพียงสี่ตัวที่ทรงพลังเหลือเกิน

ตัวอักษรสี่ตัวที่ว่ำนั่นก็คือ S A L E

“คุณๆ ตัวนั้นนะ มันไม่ลดราคานะ ดูดีๆ ถ้าลดราคาที่ย้ายต้อง
แต่มีแบบนี้ สงสัยมีคนหยิบมาผิดแล้วไม่ยอมเอาไปแขวนไว้ที่เดิม”

รสา หญิงสาวร่างเล็ก ท่าทางทะมัดทะแมงบอกชายหนุ่มร่างสูง
ที่ยืนทำหน้างออยู่ท่ามกลางผุ่ชน เขากำลังหยิบเสื้อยืดคอกกลมสีขาว
พลิกไปมาอย่างไม่สนใจราคาของมันนัก เพียงแค่อยากจะดูให้แน่ใจ
ว่าเป็นรุ่นที่เขาอยากได้หรือไม่ จนกระทั่งมีหญิงสาวมาสะกิดบอก
ชายหนุ่มจึงมองเธอผ่านแว่นกันแดดที่สวมอยู่ด้วยความสนใจ

ดวงตากกลมโตของเธอสะดุดตาเขาตั้งแต่แรกเห็น แม้เธอไม่ได้
หันหน้ามาพูดคุยกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวเพราะมัวแต่่วนอยู่กับการ
เลือกซื้อเสื้อผ้า แต่ก็ยังสะกดสายตาของชายหนุ่มให้หยุดอยู่ที่เธอ
ได้ครู่หนึ่ง

“ขอบคุณนะครับที่บอก” ชายหนุ่มแขวนเสื้อตัวดังกล่าวไว้

ตามเดิม ไม่ใช่เพราะคำแนะนำจากหญิงสาวว่ามันไม่ได้ลดราคา แต่เพราะสนใจผู้หญิงไซซ์มินิที่ถือทั้งเสื้อและกางเกงพระรุ้งพระรังจนเต็มสองมือมากกว่า สภาพของเธอไม่ต่างจากลูกค้ารายอื่นที่ขณะนี้เข้ามาเลือกซื้อสินค้ากันแน่นร้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงจุดที่มีป้ายลดราคาแขวนอยู่

“รับหิ้วหรือซื้อใส่เองคะ” หญิงสาวถามโดยไม่ได้สนใจหันไปมองหน้าชายหนุ่มเช่นเคย เพราะมัวแต่หาไซซ์กางเกงที่ลูกค้าฝากหิ้วอยู่ ของลดราคาก็อย่างนี้ ไม่มีไซซ์ให้เลือกมากนักหรอก แถมยังต้องแย่งชิงกับนักหิ้วคนอื่นๆ อีก บางครั้งเธอก็พลาดรายได้ไปหลายบาทอย่างน่าเสียดาย เพราะหาไซซ์ที่ต้องการไม่ได้บ้าง หรือไม่ก็แย่งกับนักหิ้วคนอื่นๆ ไม่ทัน

“ซื้อใส่เองครับ ว่าแต่ ถ้ามทำไม่เหรอครับ”

“ก็ฉันเห็นคุณยังไม่ได้อะไรเลยสักตัว ชาวบ้านเขาหยิบกันไปจนหมดราวแล้ว อยากได้อะไรคะ เสื้อ หรือกางเกง ไซซ์ไหน เดี่ยวฉันช่วยหา”

“ไม่เป็นไรครับ ไว้วันหลังผมค่อยมาซื้อก็ได้ วันนี้คนเยอะ ผมเลือกไม่ค่อยสะดวก”

“แต่ของมันเซลแคว้นนี่วันเดียวนะคะ!” รสชาติเอนด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง นี่เขาไม่รู้จริงๆ หรือว่าที่คนแห่กันมาจนแน่นร้านขนาดนี้เพราะวันนี้เป็นวันลดราคาถล่มโลก ป้ายที่หน้าร้านก็เขียนบอก แถมโฆษณาทางสื่อโซเชียลมีเดียก็ประโคมข่าวลวงหน้ามาเป็นเดือนว่า วันนี้เป็นวันที่จะนำสินค้ามาลดกระหน่ำเพียงวันเดียวเท่านั้น

“อ้าว เหรอครับ ถึงว่าสิ ตอนผมมาถึง ผมเห็นคนมาออกเต็มหน้าร้าน เลยมองไม่เห็นป้ายว่าวันนี้มีขายของลดราคา ถ้ารู้ว่าคุณจะเยอะขนาดนี้ ผมมาวันหลังดีกว่า”

รสชาติได้แต่มองหน้าชายหนุ่มนิ่งด้วยความประหลาดใจว่า มีคน

ไม่สนของลดราคาด้วยหรือ เธอเพิ่งสังเกตว่าผู้ชายคนนี้แม้จะสวมเสื้อ
ยัดกับกางเกงยีนธรรมดา แต่ออร่าความหล่อก็ฉายชัด ริมฝีปากของ
เขานอกจากจะหยักได้รูปแล้ว ยังอิมเต็มแถมแดงระเรื่อ สวมตุ้มหูแบบ
ห่วงทั้งสองข้าง ดูก็ไม่หยอก น่าเสียดายที่เขาสวมแว่นกันแดดอยู่ รส
จึงเห็นหน้าเขาไม่ชัด

“ขอโทษนะคะ คุณนทีหรือเปล่าคะ” พนักงานประจำร้านเดิน
เข้ามาหาชายหนุ่มด้วยรอยยิ้มและกิริยาที่บ่งบอกถึงความพิเศษของ
คนผู้นี้

“ครับ” ชายหนุ่มตอบรับด้วยรอยยิ้ม

“ขอโทษที่ให้รอนานนะคะ ผู้จัดการร้านให้มาแจ้งว่าคอลเล็กชัน
ใหม่ล่าสุดที่คุณนทีสั่งเอาไว้มาแล้วนะคะ เชิญที่แคชเชียร์ได้เลยค่ะ”

“ขอบคุณครับ” นทีเอ่ยขอบคุณพนักงานสาว เขาหันมายิ้มให้
รสาก่อนจะเดินไปจากตรงนั้นเพื่อจ่ายเงินซื้อสินค้าคอลเล็กชันใหม่ซึ่ง
ราคาแพงกว่าของที่ตกุ่นจนต้องนำมาลดราคาล้างสต็อกหลายเท่า
ซึ่งมีอยู่เต็มสองมีอรรสาในตอนนี่...

1

เป็นเชลล์ต้องอดทน สิบลัษณ์ต้องไม่ตาย เพราะต้อง
รีบลุกขึ้นมาขายของต่อ นี่คือคำขวัญประจำตัวของรสาผู้ทำงานใน
ตำแหน่งพนักงานขายหรือที่เรียกกันสั้นๆ เก๋ๆ ว่า ‘เชลล์’ นั่นเอง การ
เป็นเชลล์นั้นต้องใช้ทักษะหลายอย่างซึ่งรสามองว่าเป็นศิลปะชั้นสูง
ไม่ใช่ว่าใครอยากจะเป็นเชลล์ก็เป็นได้ ยกตัวอย่างเช่น...

เป็นเชลล์ต้องหูตากว้างไกล หูไวตาไว ช่างสังเกต แม้แต่สิ่งเล็กๆ
น้อยๆ ก็ห้ามเล็ดลอดสายตา

“อู๊ย! โรงงานไก่สดแช่แข็งบริษัทนี้อยู่ที่นี่เอง ไม่ได้แล้ว ฉันต้อง
มาเสนอขาย”

“เอ! นั้นรถขนส่งของบริษัทคู่แข่งนี่นา จะขับไปส่งของที่ไหนกัน
นะ ไม่ได้การแล้ว ต้องแอบขับตามไปดู เพื่อจะไปเสนอขายบ้าง”

“เฮ้ย!...นั่นมัน! รถบอสนี่หว่า ตายแล้วมาทำอะไรแถวนี้เนี่ย
ต้องรีบซ่อนตัวแล้ว ตอนแรกกะว่าพอฟรีเซนต์ลินค้ำช่วงเช้าเสร็จ จะ
แอบไปร้านเค้กฝอยทองลาวา รับหิ้วเค้กสักสิบยี่สิบกล่องเสียหน่อย
ถ้าถูกจับได้ว่าแอบอู้ละก็ มีหวังโดนหักเงินเดือนแน่ๆ เลย!”

การเป็นเชลล์ไม่มีสูตรตายตัว ไม่มีตำราที่จะทำให้เป็นเชลล์มือ
อาชีพได้ภายในสามสิบวัน ซึ่งก็ไม่ว่าจะรีบไปไหน ทุกอย่างต้องอาศัย

ประสบการณ์ที่ค่อยๆ สัมผัส เพราะกว่าจะสาจะก้าวมาเป็นพนักงานขายเบอร์หนึ่งของบริษัทเอฟไอซีพพลายได้ เธอต้องผ่านอะไรมามากมาย ทั้งรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ หยาดเหงื่อ และคราบน้ำตาล

คู่มือนักขายบางเล่มได้กล่าวเอาไว้ว่า การขายสินค้าเปรียบเสมือนการโยนลูกบอลใส่ตะกร้าสามใบ ซึ่งโอกาสที่ลูกบอลจากตะกร้าใบที่หนึ่งจะถ่วงลงไปสู่ตะกร้าใบถัดไปมีเพียงสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น พูดง่ายๆ ว่าหากนักขายเริ่มต้นเสนอขายสินค้ากับลูกค้าทั้งหมดหนึ่งร้อยราย ทำยที่สุดแล้วจะมีลูกค้าที่ซื้อสินค้าจริงเพียงแค่หนึ่งรายเท่านั้น รสาเข้าใจหลักการนี้เป็นอย่างดี หลายปีที่ผ่านมา เธอจึงมุ่งมั่นนำเสนอขายสินค้าไม่ยอมหยุด

รสามีโอกาสพบคนมากหน้าหลายตา หลากหลายความคิด หลากหลายอารมณ์และนิสัยใจคอ พบเจออุปสรรคมากมาย แต่นั่นก็ไม่เคยทำให้รสาท้อแท้ เซลส์สาวยังคงมุ่งมั่นเสนอขายสินค้าอย่างไม่เคยย่อท้อต่อคำปฏิเสธ ความผิดหวัง ความล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกสิ่งที่กล่าวมาหล่อหลอมให้เธอเป็นผู้หญิงแกร่ง อึด ถึกสู้ชีวิต และสวย คุณสมบัติข้อสุดท้ายนี้สำคัญมาก เพราะอย่างน้อยก็ช่วยให้ลูกค้าเจริญหูเจริญตา

รสาเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ไม่ได้สูงมากนัก แต่ทรวดทรงองค์เธอสมส่วน จึงชอบสวมชุดกระโปรงสั้นๆ และรองเท้าส้นสูงๆ เข้าไว้ เพราะจะได้ทำให้เธอดูตัวสูงขึ้นมานิดหน่อย หญิงสาวมักจะพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ชอบล้อเรื่องส่วนสูงของเธอว่า หากเธอสูงกว่านี้ ก็คงไปเป็นนางแบบ หรือไม่ก็ไปประกวดนางงามแล้ว ไม่มายืนตัวเตี้ยให้แซวกันอยู่อย่างนี้หรือ เพราะในเรื่องของความสวย เธอไม่เป็นสองรองใคร

ถึงแม้ความสูงของรสาจะน้อยไปสักนิด ทว่าใบหน้าสวยหวาน ที่มักจะมีรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรนั้นสร้างประทับใจให้ผู้พบเห็นได้อยู่เสมอ ดวงตากลมโตมีแววของความน่าเอ็นดู ขณะพูดคุยกับใคร

ดวงตาคู่นี้มักเป็นประกายคล้ายลูกแมวน้อยๆ ออดอ้อนไม่มีพิษมีภัย จนสร้างความไว้วางใจให้ผู้คนที่พบเห็นได้ไม่ยาก

รสาเป็นคนคล่องแคล่ว ประกอบกับมีความสามารถในการนำเสนอที่รวบรัดและเข้าใจง่าย รวมถึงการติดตามงานอย่างถึงลูกถึงคนหรือพูดง่ายๆ ว่าดีोनันแหละ ทำให้เธอเป็นนักขายที่ขายยอดขายได้เป็นอันดับหนึ่งของแผนก และพาบริษัทให้มีส่วนแบ่งทางการตลาดเป็นอันดับหนึ่ง แข่งคู่แข่งในธุรกิจเดียวกัน

บริษัทเอฟไอซ์พหลายเปรียบเสมือนบ้านหลังที่หนึ่งของ

รสา ใช่ คุณฟังไม่ผิดหรอก เพราะรสาใช้ชีวิตที่บริษัทมากกว่าที่บ้าน ส่วนบ้านที่แท้จริงมีไว้แค่ซุกหัวนอนเท่านั้น

บ้านหลังใหญ่ที่เธอเรียกว่าบริษัทนี้ประกอบไปด้วยเพื่อนร่วมงานที่เปรียบเสมือนครอบครัวใหญ่ พวกเขาและเธอรักใคร่และห่วงใยกันและกันมากเป็นพิเศษ ถ้ามได้สารทุกข์สุกดิบกันเสมือนญาติ เพราะหากใครลาออกหรือเป็นอะไรไปแล้วละก็ วงแชร์วงใหญ่ที่ได้ร่วมทุนกันเอาไว้จะมีอันสั่นคลอนทันที

“ผลตรวจสุขภาพประจำปีมาแล้วนะคะพี่ๆ ซา” น้องป้อมเจ้าหน้าที่ HR หรือฝ่ายทรัพยากรบุคคลพูดพร้อมกับนำผลตรวจสุขภาพประจำปีซึ่งเป็นหนึ่งในสวัสดิการของบริษัทมาแจกให้พนักงานตามรายชื่อ

“แม่แล้วอร ผลตรวจบอกว่าพี่เป็นโรคหัวใจอ้าวว่าง” รสาปล่อยมุกฮาไปกับผู้ช่วยสาวที่นั่งอยู่โต๊ะติดกับเธอ ฝ่ายขายและการตลาดที่รสาสังกัดตั้งอยู่ในห้องซึ่งแยกส่วนจากแผนกอื่นๆ ภายในอาคารสำนักงาน โต๊ะทำงานของพนักงานของแผนกนี้ตั้งหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้คุยงานกันได้สะดวก

โดยปกติแล้ว พนักงานชายจะออกไปพบลูกค้า และแทบจะ

ไม่ได้กลับเข้ามาสำนักงานกัน พบลูกค้าเสรีก็ต่างคนต่างไป เพราะถือว่าเป็นตำแหน่งงานอิสระที่ไม่ต้องตอกบัตรเข้างาน รสาเองก็ได้รับสิทธิ์นั้น ทว่าเธอชอบเข้ามาออฟฟิศเพื่อเมาท์มอยกับเพื่อนร่วมงานมากกว่าจะกลับบ้านไปนั่งเหงๆ อยู่คนเดียว และที่สำคัญ ลูกค้าอาหารเสริม เครื่องสำอาง และของใช้กระจุกกระจิกของเธอส่วนใหญ่อยู่ที่นี้

“โธ่พี่แอม มีทางรักษาไหมคะนั่น” เอมอรรับมุกได้อย่างฉับไว เพราะเป็นผู้ช่วยที่ทำงานเข้าหากันมาโดยตลอด

“หมอบอกว่าให้เสพบุรุษเยอะๆ เดี่ยวก็หายเอง” พุดแล้วก็หัวเราะเสียงพลັกกันทั้งหัวหน้าและลูกน้อง

“เสพมากๆ ระวังมีภาวะบุรุษอุดตันเส้นเลือดนะพี่แอม”

“แหม...ออร์ ถ้ามีมาให้เสพจริงๆ ป่านนี้คงไม่เป็นโรคหัวใจอ้าวว่างหรือก๊ะ แต่จะว่าไป โรคทรัพย์จางน่ากลัวกว่าทุกโรคนะ โรคนี้ที่กำลังเผชิญอยู่จริง ไม่ได้เล่นมุก”

“แหม...อย่างพี่แอมเนี่ยนะทรัพย์จาง ดูอย่างเดือนนี้สิ ยอดทะลุเป้าอีกแล้ว เอาเงินไปเก็บไว้ไหนเนี่ย” เอมอรรบอกพร้อมก็นำเอกสารสรุปยอดขายประจำเดือนมาให้ผู้เป็นหัวหน้าตรวจสอบก่อนที่รสาจะจดปากกาเซ็นชื่อรับทราบแล้วส่งคืนไป

“เก็บไว้ที่ไหนล่ะ เอาไปใช้หนี้ได้ถอนที่นำไปพอกับแม่เนะสิ แล้วไหนจะต้องส่งเสียให้น้องเรียนอีก เด็กสมัยนี้ใช้เงินเก่งชะมัด” รสาพุดพลางยกมือข้างหนึ่งกุมขมับ ส่วนมืออีกข้างก็กดเครื่องคิดเลขคำนวณรายได้และรายจ่ายก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะมันไม่ค่อยสมดุลเอาเสียเลย

“เอานะ พี่แอมออกจะเก่ง เดี่ยวพอน้องแอนเรียนจบ พี่ก็สบายแล้ว” เอมอรรพุดให้กำลังใจหัวหน้าที่ตอนนี้มีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัด เธอเข้าใจดีว่ารสามีภาระหนักที่ต้องส่งเงินไปให้ที่บ้าน

ไถ่ถอนที่นาที่พ่อกับแม่นำไปจำนองเพื่อส่งให้เธอมาเรียนกรุงเทพฯ และ
ยังต้องส่งเสียสุนิสา น้องสาวคนเดียวที่ตอนนี้เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย
เอกชนแห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือนน้องสาวสุดที่รักคนนี้จะไม่เคยรับรู้ถึง
ความลำบากของพี่สาว เพราะวันๆ เอาแต่แต่งตัวตามแฟชั่น ชื่อของ
แบรนด์เนมตามเพื่อน ที่สำคัญ แทนที่จะมาพักอยู่ที่เดียวกันเพื่อลด
ค่าใช้จ่าย กลับขอไปเช่าห้องอยู่เอง อ้างว่าบ้านของพี่สาวอยู่ไกลมหา-
วิทยาลัย ทำให้รสาต้องแบกรับภาระค่าเช่าห้องให้ห้องเพิ่มอีก

“พี่เข้าใจคนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ตอนที่พี่ต้องส่งน้องสาวเรียนนี่แหละ
ตอนที่พี่เรียน พวกท่านคงเหนื่อยมาก หากเจ้าแอนมันเรียนจบ พี่ว่า
จะปลูกบ้านใหม่ให้พ่อกับแม่สักหลัง พวกท่านจะได้สบาย”

“แหม...วันๆ เอาแต่คิดถึงคนอื่นจนลืมสนใจตัวเองแล้วนะพี่
ดูซิ ผอมแห้งอย่างกับกระดูกเดินได้แล้วเนี่ย ดูแลตัวเองบ้างสิ หรือไม่
ก็หาคนมาดูแลซะ จะได้สบายขึ้น” เอมอรพูดกับหัวหน้าด้วยความ
เป็นห่วงเพราะเห็นว่ารสายังไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนเสียที่ ผิดกับตัวเอง
ที่แต่งงานจนมีลูกแข่งหน้าไปแล้วถึงสองคน

“จะมีใครมาสนใจผู้หญิงภาระเป็นหางว่าวอย่างพี่ละ แฟนนะ
ก็อยากมีนะ ไม่ใช่ไม่อยาก แต่มันยังไม่มีใครมาจีบ จะให้ทำยังไง”

“ไม่มีใครมาจีบหรือบ้างงานจนไม่เปิดโอกาสให้ใครกันแน่ บางที
พวกผู้ชายก็ชอบคิดไปเองว่าผู้หญิงสวยและเก่งมักไม่โสดนะ อรวว่า
พี่แอมควรเพิ่มจริต ปรายตาให้ผู้ชายบ้าง เผื่อจะมีใครสนใจ” เอมอร
แนะนำวิธีมัดใจชายให้รสาแบบขำๆ

“พี่ปรายตาจนตาจะเหลืออยู่แล้วจ๊ะ ไม่เห็นมีใครสนใจเลย แต่ก็
เอาเถอะ ผู้หญิงสมัยนี้ดูแลตัวเองได้ ถ้าไม่มีใครมาจีบ ก็โสดให้ผู้ชาย
เสียดายเล่นไปวันๆ แบบนี้ก็มีความสุขดี” รสาพูดแล้วก็ยิ้มอย่าง
ปลอบใจตัวเอง

“ผู้หญิงเก่งมักจะหาแฟนยาก อย่างพี่แอม ต้องเพอร์เฟกต์แมน

อย่างบอสไซ้ใหม่ล่ะ ถึงจะถูกสเปกตรงใจ”

เมื่อได้ยินเอมอรพูดแบบนั้น รสาก็เบิกตาโตพร้อมกับรีบจุกปาก ให้เอมอรเบาเสียงลงหน่อย จากนั้นเสียงหัวเราะก็เปล่งออกมาแทบจะพร้อมกันด้วยแวตตาเป็นประกายปลื้มปริ่ม เมื่อได้เอ่ยถึงนายใหญ่สุดเท่และเพอร์เฟกต์ของพวกเขา

“แค่คิดก็ชื่นแล้ว คนอะไรหล่อยันเหงื่อ” เอมอรเอ่ยด้วยสีหน้าชวนฝัน ลืมไปเลยว่าเคยมีลูก

“เนอะๆ ทั้งหล่อ ทั้งรวย พวกเรานี่เหมือนถูกหวยเลยเนอะ ทำงานได้เงินแถมไม่ต้องไปตั้งดาราที่ไหนไกล ตั้งบอสตัวเองนี่แหละพินดี” รสากุญแจเสริม

“พี่แอมจำได้รีเปลา่ อาทิตย์ที่แล้วที่แอร์ห้องบอสเสียนะ อรเอาเอกสารไปให้แกเซ็นพอดี เลยเห็นบอสปลดกระดุมเสื้อแล้วกระพือสาบเสื้อ โอ้โห พี่แอม กล้ามอกบอสอย่างแน่น ผิวจิ้งเนี่ยนเนี่ยน เห็นแล้วเลือดกำเดาแทบพุ่ง”

“หุย!...” รสากุญแจเสียงตื่นเต้นก่อนจะพูดเสริม

“เรื่องหน้าตาก็หล่อว้าวตายควายล้มไดโนเสาร์เดดดีน เรื่องงานก็เก่งเวอร์ มองการณีกไกล ตัดสินใจเด็ดขาด โห...ยิ่งคิดก็ยิ่งปลื้ม”

“บางทีนะ อรก็แอบจินว่าพี่แอมเป็นแฟนกับบอส”

“เฮ้ย! จินให้มันน้อยๆ หน้อยอร บอสนะ ของสูงนะ แค่คิดก็กัค้นหัวแล้วเนี่ย สงสัยซึ่กลากจะขึ้น” รสารีบห้ามลูกน้อง ไม่ให้จินตนาการเพื่อเจ้อจนเกินเหตุ

“คะ รู้แล้วคะว่าบอสมีไว้ชมและไว้นินทา เฮ้ย! มีไว้บูชา แต่ว่าบอสเราโสดนะ พี่แอมรู้ยัง อรนะ แอบไปสืบมาหมดแล้ว”

“รู้มานานแล้ว แล้วก็หยุดเพื่อและรีบทำงานต่อชะ ปานนี้แล้วรายงานประชุมยังไม่เสร็จ ถ้าโดนป่าเถ่งพี่ไม่รู้ด้วยนะ ช่วงนี้ของเขายังแรงอยู่ด้วย”

พูดยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะของรสาก็ดังขึ้น รสามองเบอร์โทรศัพท์ที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอแล้วข้าพรี๊ดออกมาอย่างก๊ลันไม่อยู่ เพราะคนที่โทร. มาก็คือ ‘ป้า’ ที่พวกเธอพูดถึงอยู่พอดี

“ของเขาแรงจริงๆ แรงกว่าสัญญาณลิบจีซะอีก” ว่าแล้วก็หันไปเมากับเอมอรต่ออีกนิด ก่อนจะรับสาย

“ฮัลโหลคะบอส”

“แอม...มาพบผมที่ห้องหน่อย” เสียงทุ้มจากปลายสายทำให้รสามองตาเป็นประกายอย่างเป็นปลื้ม ไม่มีอะไรจะทำให้เธอมีความสุขไปกว่ามากกว่าการได้ไปมองหน้าบอสใกล้ๆ อีกแล้ว คนอะไรหล่อจนบางครั้งถูกเขาด่าก็ยังไม่โกรธ

“ได้คะบอส” หญิงสาวรับคำสั่งแล้วก็แทบจะวิ่งระบำไปพบเจ้านายสุดหล่อด้วยอารมณ์ที่แสนเบิกบาน

รสาเคาะประตูห้องกรรมการผู้จัดการก่อนจะเปิดเข้าไป พบภาวินที่นั่งรออยู่ข้างในนั้น บอสหนุ่มถือแฟ้มเอกสารไว้แฟ้มหนึ่ง พลังกัมพหน้าเล็กน้อยมองเอกสารนั้นอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ คิ้วหนาขยับให้ใบหน้าของเขาดูคมเข้ม จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูปสี่แฉงระเรื่อตามธรรมชาตินั้น ทำให้ใบหน้าที่มักจะยิ้มยากของเขาดูละมุนละไมได้โดยไม่น่าเชื่อ

ภาวินยิ้มให้รสานิดหนึ่งเมื่อเธอเข้ามานั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา วินาทีนั้นหญิงสาวถึงกับตะลึงราวกับตกอยู่ในภวังค์ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อนขอตนเจ้านายตัวเองในใจว่า เขาช่างโง่งอายุของตัวเองสินดี ทั้งที่บอสหนุ่มคนนี้อายุก็ปาเข้าไปเลขสี่หน้าแล้ว แต่ใบหน้านั้นราวกับเพิ่งสามสิบต้นๆ อาจจะเป็นเพราะผิวสุขภาพดีอย่างคนมือนจะกินของเขากระมังที่ทำให้เขายังดูดีกว่าคนอายุเท่าๆ กัน หรืออาจจะเป็นเพราะรูปร่างสูงใหญ่ผสมผสานจากการดูแลตัวเองเป็นอย่างดี

ที่ทำให้ภาวีนดูดีไปทุกกระเปียดนี้ว

ดูเอาเถอะ ผู้ชายอะไรแก้มขาวอมชมพู นี่ถ้าไม่มีไรหนวดเขียวๆ เหนือริมฝีปากและปลายคางแล้วละก็ รสาคงคิดว่าคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า เธอเป็นผู้หญิงแน่ๆ

“แอม!”

“ฮา!”

“มองอะไร”

“มองบอส เอ๊ย! มองว่าบอสกำลังดูอะไรอยู่นะคะ” พุดแล้วก็ทำเป็นเฉไฉด้วยการชี้แฟ้มเอกสารซึ่งภาวีนถืออยู่ในมือ

“อ้อ นี่คือสรุปยอดขายตลอดการทำงานเป็นเซลส์ของคุณนะ แอม ปีนี่ผมคิดว่าจะปรับตำแหน่งคุณให้เป็นผู้จัดการฝ่ายขาย”

ดวงตาของรสาคเบิกกว้างพร้อมทั้งเปล่งประกายด้วยความปลื้มใจสุดขีดเมื่อได้ยินประโยคนี้จากปากเจ้านาย ในที่สุดเธอก็ได้มีวันนี้ วันที่เจ้านายเห็นคุณค่าจากการตั้งใจทำงานมาโดยตลอดของเธอ ถ้ากระโดดข้ามโต๊ะไปกอดภาวีนได้ เธอคงกระโดดไปกอดเขาแล้ว แต่ถ้าทำอย่างนั้น เธอคงโดนไล่ออกแทนที่จะได้เลื่อนตำแหน่ง

“แต่!”

ในทุกๆ ความสำเร็จมักจะมีอุปสรรคมาเสมอ อุปสรรคที่ว่านั่นมันเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่บอสหนุ่มเอ่ยคำว่า ‘แต่’ เพราะหากใช้คำนี้พูดก่อนประโยคใดก็ตาม หลังจากนั้นเตรียมลำบากได้เลย

“คุณต้องปิดการขายกับบริษัทเอพีบีกรุ๊ปให้สำเร็จเสียก่อน ผมถึงจะแต่งตั้งคุณอย่างเป็นทางการได้ แค่นี้คุณทำได้ใช่ไหม” ถึงแม้ภาวีนจะเป็นเจ้านายที่ทั้งหล่อและทั้งใจดีในสายตาของรสามาโดยตลอด แต่ว่าบอสก็คือบอส ที่ไม่เคยให้อะไรใครง่าย ๆ

“เอพีบีกรุ๊ปเหรอะคะ แอมเคยได้ยินมาว่าเราพยายามจะเข้าไปขายตั้งหลายครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร” รสาคำซื่อ

บริษัทนี้ได้อย่างชื่นใจ เพราะเพื่อนร่วมงานของเธอที่เป็นพนักงานขาย เหมือนกันต่างพากันถอดใจกับการเสนอขายสินค้าให้บริษัทนี้ สงสัย โอกาสก้าวหน้าของเธอจะมีกระดูกชิ้นโตมาขวางเข้าให้แล้ว

“ว่าไงละ สนไหม ถ้าถอดใจผมจะได้ให้เซลล์คนอื่นเขาทำ แล้ว เรื่องตำแหน่งก็ค่อยว่ากัน”

พูดอย่างนี้รสชาติถือว่าถูกกันอย่างแรง และคำว่า ‘ค่อยว่ากัน’ ของบอส แปลตรงๆ ก็คือถ้าเธอทำไม่สำเร็จ ชาตินี้ก็คงไม่ได้ตำแหน่ง ผู้จัดการฝ่ายอย่างแน่นอน ก็รู้แหละว่ามันยาก แต่เงินเดือนที่เพิ่มขึ้นจากการได้เลื่อนตำแหน่งช่างล่อตาล่อใจเสียเหลือเกิน

“ทำได้ค่ะ แอมต้องทำให้ได้”

คำยืนยันหนักแน่นของรสชาติทำให้ภาววินยิ้มอย่างพอใจ เพราะ นอกจากรสชาติแล้ว เขาก็ไม่เห็นใครที่มีศักยภาพพอที่จะเสนอขายสินค้า ให้บริษัทเอพีปรีรูปได้เลยสักคน

“ดีมาก ผมคิดไม่ผิดจริงๆ ที่เลือกคุณให้มาดูแลลูกค้าเจ้านี้ คุณเป็นคนติดตามงานได้ดี ใส่ใจในรายละเอียด ช่างสังเกต แล้วก็...” พูดแล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อเห็นลูกน้องสาวจ้องหน้าเขาตาแป๋ว

“แอม!”

“ฮา!”

“จ้องหน้าผมทำไม”

“เอ่อ...คือว่า...บอสมีลิวนะค่ะ ตรงนี้” รสชาติจิ้มแก้มของตัวเอง เพื่อบอกตำแหน่งจุดแดงๆ ที่เห็นได้ชัดเมื่อปรากฏอยู่บนผิวสุขภาพดี ของบอสหนุ่ม

ภาววินยกมือแตะแก้มตัวเองอย่างลึ้มตัวและสัมผัสได้ถึงตุ่มสิวที่ ไม่รู้โผล่ขึ้นมาตอนไหน เขาเองก็เพิ่งรู้ตัว

“แล้วไง” ผู้เป็นเจ้านายถาม เขาไม่ใช่หนุ่มเจ้าสำอาง สิวขึ้น แคนนี้ก็ขึ้นไปสิ จะไปกังวลทำไม

แต่สำหรับรสา เธอยอมไม่ได้ บอสของเธอจะหล่อน้อยลงไม่ได้!

“คือว่าแอมมีแผนแปะสิวมานำเสนออะคะ แอมขายตัวนี่อยู่แล้ว ก็ใช้เองด้วย ใช้ดีมาก ๆ ถ้าบอสไม่กล้าแปะตอนนี้ ก็เอาไว้แปะก่อนนอนก็ได้ แปะคืนนี้รับรองพุงนี้เข้าสิวยุบและกลับมาหล่อเหมือนเดิม” ว่าแล้วก็หยิบแผ่นแปะสิวขนาดทดลองใช้ออกจากกระเป๋าถือแล้ววางไว้บนโต๊ะตรงหน้าภาวิน แต่ก็ต้องสะดุ้งจนรีบเก็บแผ่นแปะสิวกลับ เพราะสายตาดูๆ ของอีกฝ่าย

“ไอ้แอม!”

“ซา...” รสาขานรับเสียงอ่อยพร้อมกับยิ้มทะเล้น เธอทำงานกับภาวินมานานจนรู้ว่าบอสของเธอเป็นกันเองกับพนักงานแค่ไหน

“มันใช้เวลาขายของใหม่” ภาวินทำเสียงดูไปอย่างนั้น แต่จริงๆ แล้วก็ลั่นยิ้มแทบแย้

“ไม่ได้ขายเสียหน่อย แอมให้บอสใช้ฟรีๆ เลยนะคะเนี่ย”

“แล้วก็จะเอาไปโปรโมตกับพนักงานคนอื่นว่าผมก็ใช้ละสิ”

“ทำไมบอสรู้ทัน” รสาได้แต่ยิ้มกลบเกลื่อน เธอรู้ว่าพนักงานแทบจะทุกคนในออฟฟิศพยายามยกให้ภาวินเป็นไอดอลด้านความพิถีพิถัน สิ่งไหนที่บอสถามว่าดี ทุกคนก็จะว่าดีด้วย

“กลับไปทำงานของตัวเองได้แล้วไป” นายใหญ่แห่งออฟฟิศพยายามพยายามบั่นหน้าขริม พักพิศไปทางประตูเพื่อบอกให้รู้ว่าเขาหมดธุระที่จะพูดกับรสาเพียงเท่านี้ แต่รสาแอบเห็นว่าเขาหัวเราะออกมาชนิดหนึ่ง เธอจึงแกล้งลืมนแผ่นแปะสิวไว้บนโต๊ะทำงานของเจ้านายหนุ่มแล้วเดินจากไป

แม้เพียงเล็กน้อย แต่หญิงสาวก็พยายามตอบแทนภาวินทุกครั้งที่มีโอกาส เพราะเธอยังจำวันแรกที่พบภาวินที่ออฟฟิศพลาซ่าได้ดี วันนั้นเขามีสัวเลือกมากมาย ผู้มาสมัครงานในตำแหน่งพนักงานขาย แต่ละคนโพรไฟล์สูงลิ่วดูจยยอดเขาเอเวอเรสต์ ประสบการณ์แน่น หาก

เทียบเป็นชั่วโมงบินก็คงจะไปกลับดวงจันทร์ได้สิบรอบ แต่บอสก็เลือก
เธอผู้ซึ่งจบปริญญาโทมาใหม่ๆ ไร้ประสบการณ์ด้วยเหตุผลง่ายๆ ที่ว่า
‘คุณดูเหมือนแก้วเปล่าๆ ดี ผมเลยคิดว่าผมน่าจะเติมเต็มใน
สิ่งที่ผมต้องการให้คุณทำได้มากกว่าใครๆ’ หลังจากนั้นจนถึงวันนี้
รสาก็รู้สึกว่แก้วเปล่าๆ ของตัวเองได้กลายเป็นตุ่มใส่น้ำไปเสียแล้ว...

...

รสากลับมาทำการบ้านอย่างหนัก ค้นประวัติของบริษัทเอพีปี
กรุปให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ ขับรถไปวนเวียนที่หน้าบริษัทอยู่หลาย
รอบ ในที่สุดเธอก็ได้รู้ว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดซื้อของบริษัทเอพีปีกรุปคือ
ใคร และสามารถนัดเข้าไปพบจนได้

2

ดวงตาเล็กๆที่ดูออกว่ามีเชื้อสายจีนมองรสาอย่างหยาดยิ้มเมื่อพบเชลล์สาวที่วันนี้นัดเข้ามาแนะนำตัวและแนะนำสินค้ากับบริษัท ชาญวิทย์เป็นเจ้าหน้าที่จัดซื้ออาวุโสที่ทำงานให้บริษัทเอพีบี กรุ๊ปมานานตั้งแต่สมัยก่อตั้งบริษัท จนได้รับความไว้วางใจให้ดูแลเรื่องการสั่งซื้อสินค้า ต่อบรรจราคา และคัดเลือกผู้ขายรายใหม่ๆ ให้บริษัทแห่งนี้ได้โดยไม่ต้องรอกการตัดสินใจจากผู้บริหาร

“แอมต้องขอขอบคุณคุณชาญวิทย์มากนะคะ ที่ให้โอกาสแอมเข้ามาพบและนำเสนอสินค้าในวันนี้” รสาใช้ทักษะและประสบการณ์ที่มีนำเสนอสินค้าอย่างเต็มความสามารถ ดวงตากลมแป้นของเธอยังคงใช้การได้ดีเสมอเมื่อชาญวิทย์มองมาที่เธอด้วยความเอ็นดูตลอดเวลาที่เธอนำเสนอสินค้า

“ถ้าผมรู้ว่าเชลล์ของเอพีไอซ์พพลายสวยงามขนาดนี้ละก็ ผมคงให้เข้ามาเสนอขายสินค้าตั้งนานแล้วละครับ” ชายวัยกลางคนเอ่ยพลางหัวเราะจนพุงกระเพื่อม โบหน้ากลมแป้นอย่างคนเจ้าเนื้อยิ้มกริ่มตอนที่พูดประโยคนี้กับรสา ทำให้หญิงสาวรับรู้ได้ทันทีว่าเขาไม่ได้แค่แหวงเล่นๆ

“แหม สินค้าของเราก็น่าสนใจไม่แพ้เชลล์หรอกค่ะ” เชลล์สาว

พยายามพูดให้ชาญวิทย์กลับมาสนใจสินค้าตามเดิม นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่รสาเจอเรื่องลักษณะนี้ และนี่ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย เธอกลับมองว่าเป็นโอกาสเสียด้วยซ้ำ เพราะถ้าลูกค้าสนใจในตัวพนักงานขายก็เท่ากับว่าเขาสนใจในตัวสินค้าเช่นกัน รสาไม่ลืมมอบเอกสารที่จะใช้ในการพิจารณาสั่งซื้อให้แก่ชาญวิทย์ตามขั้นตอนที่เธอทำกับลูกค้าบริษัทอื่นๆ เสมอ

“เอาละครับ สินค้าของคุณน่าสนใจ ถ้ายังไงคุณแอมส่งใบเสนอราคามาให้ผมดูก่อนก็แล้วกัน แล้วผมจะติดต่อกลับไป”

เอาละสิ คำว่า ‘แล้วจะติดต่อกลับไป’ มีความหมายหลายอย่าง ซึ่งแปลลิบเปอร์เซ็นต์มักจะเจียบหายไป ไม่ติดต่อกลับมาอย่างที่พูด

“ให้แอมตามงานได้ช่วงไหนดีคะ” รสาพยายามจะสื่อความหมายกับชาญวิทย์ว่า “ถ้าคุณไม่ติดต่อไป เดี่ยวฉันจะเป็นฝ่ายติดต่อมาเอง”

“ผมต้องนำข้อมูลบริษัทของคุณแอมเสนอให้เจ้านายคนใหม่ของผมก่อน เขาจะมาเริ่มงานสัปดาห์หน้าแน่ครับ ถ้าหากเขาสนใจผมจะนัดให้คุณแอมได้เจอกับเขา ดีไหมครับ”

ได้ยินแบบนี้ รสาก็ยิ้มอย่างมีความหวัง

“ขอบคุณคุณชาญวิทย์มากนะคะ แอมไม่รู้จะตอบแทนคุณชาญวิทย์ยังไงเลยคะ” รสาพูดพลางยกมือขึ้นมากะพุ่มมือให้ผู้สูงวัยกว่าตรงหน้า แต่ชาญวิทย์กลับส่งสายตากริ้มกลับมาจนน่าขนลุก ทำให้เธอหุบยิ้มแทบไม่ทัน

“ถ้าอยากตอบแทนผม เย็นนี้ไปทานข้าวกับผมสิครับ ผมมีบางอย่างจะคุยกับคุณแอม เป็นเรื่องที่จะทำให้คุณแอมปิดการขายกับเอพีบีกรุ๊ปได้อย่างง่ายดาย” ถึงแม้จะฟังดูมีเลศนัย แต่ในเมื่อให้ความหวังกันขนาดนี้ รสาจึงไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดลอยไปง่ายๆ

“ยินดีค่ะ แอมขอเป็นฝ่ายเลี้ยงนะคะ ถือเสียว่าแทนค่าขอบคุณคุณชาญวิทย์ที่ให้โอกาสแอม” รสารับนัดชาญวิทย์ทันทีโดยไม่ลังเลใจ

ในเมื่อชาวนิวทรีบร้อนที่จะเสนอเงื่อนไข มีหรือที่เธอจะไม่ลองฟังดูสักครั้ง ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายมารออยู่ตรงหน้าแล้ว

รสาเอ๋ย การขายของให้เอพีก็รูปไม่เห็นจะยากเลยสักนิด ง่ายจะตาย...

รสานัดพบกับชาวนิวทรีที่ร้านอาหารสไตล์เพื่อชีวิตแห่งหนึ่ง ที่มีเพื่อนของเธอเป็นผู้จัดการร้าน เพราะจะได้ส่วนลดพิเศษ หญิงสาวมาถึงที่ร้านได้ไม่นาน ชาวนิวทรีก็มาถึง หญิงสาวจึงเชิญเจ้าหน้าที่จัดซื้ออาวุโสให้นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับเธอ เริ่มต้นสร้างความประทับใจให้เขาด้วยการดูแลเอาใจใส่อย่างดีเยี่ยม

“คุณชาวนิวทรีอยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมคะ” หญิงสาวถามขณะก้มหน้าเปิดดูรายการอาหารที่อยู่ในเล่ม ไม่รู้ตัวเลยว่าชาวนิวทรีแอบมองเนินอกอิมขาวผุดผ่องที่ไหล่พันคอเสื้อแล้วอึ้งมึนๆ กะพริบตาแค่นั้น รสาเป็นหญิงสาวร่างเล็กที่มีองค์ประกอบอย่างพอเหมาะพอดี อีกทั้งบุคลิกเอาอกเอาใจเก่งแบบนี้ ทำให้ชายวัยกลางคนหลงเสน่ห์เธอได้อย่างง่ายดาย

“ตามใจคุณแอมเลยครับ ผมขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อน อ้อ มีอันนี้ผมขอเลี้ยงเองนะครับ คุณแอมสั่งอาหารให้เต็มที่เลย” ชาวนิวทรีเอ่ยอย่างใจกว้างก่อนจะถูกจากเก้าอี้ แล้วเดินไปห้องน้ำ

รสาสั่งอาหารทั้งจานหลักและกับแกล้ม เธอไม่ลืมที่จะสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อสร้างบรรยากาศในการเจรจาธุรกิจครั้งนี้ด้วย เซลล์สาวบอกพนักงานของร้านว่าขอเป็นคนชงเหล้าด้วยตัวเองเพราะติดนิสัยคอยบริการลูกค้าเวลาไปรับประทานอาหารหรืองานเลี้ยงต่างๆ และที่สำคัญ เธอต้องการความเป็นส่วนตัวในการคุยงานกับชาวนิวทรีครั้งนี้ด้วย

...

เมื่อชาญวิทย์ทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำเสร็จก็มายืนตรวจเช็คความหล่อของตัวเองอยู่หน้ากระจกห้องน้ำ ชายวัยกลางคนได้แต่มองเงาสะท้อนของตัวเองด้วยความภาคภูมิใจที่วันนี้เขาคงสาวสวยอย่างไรสามารถับประทานข้าวกันสองต่อสองให้หนุ่มๆ ได้มองกันตาละห้อยเล่น ชายวัยกลางคนจับปกคอเสื้อเชิ้ตให้เข้าที่ ยกมือเสยผมที่มีผมหงอกปนอยู่มากพอสมควรให้เข้าทรง พร้อมกับทำเสียงจ๊กจ๊กด้วยความขำดีใจ

“ลืมข้อมผมได้ยังไง” ชาญวิทย์พึมพำ เขาจำได้ว่าในรถมีหวีและเจลแต่งผมอยู่ จึงคิดจะกลับไปที่รถ แล้วจัดแต่งทรงเพื่อปิดผมขาวเท่าที่จะทำได้ การคงสาวสวยมารับประทานข้าวด้วยวัยใกล้เกษียณแบบนี้คงไม่พ้นถูกเข้าใจผิดว่าลูกสาวพาพ่อมารับประทานข้าวนอกบ้านแน่ๆ คิดได้อย่างนั้นก็ถอนหายใจหน้ากระจก มองตัวเองแล้วยิ้มอย่างภาคภูมิใจที่หาวิธีแก้ปัญหของตัวเองได้

ในขณะนั้นเองเสียงทุ้มกังวานจากด้านหลังก็ดังเป็นคำทักชาญวิทย์ บ่งบอกถึงความสนิทสนมคุ้นเคยกัน

“อาวิทย์” ชายหนุ่มเจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ ยิ้มให้ชาญวิทย์ทั้งริมฝีปากและแววตา นอกจากส่วนสูงอันโดดเด่นแล้ว เขายังมีใบหน้าเรียวยาวได้รูปกับผมทรงรองทรงสั้นสไตล์ปลายตามแบบฉบับวัยรุ่น ที่แม้จะดูยุ่งๆ แต่ก็ยังดูหล่อ เขาผู้นี้อยู่ในชุดเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนธรรมดา ทว่าละมุนตาราวกับดารากาเหวลิ

“อ้าว! คุณนัทมาร้านนี้เหมือนกันหรือครับ มากับใครครับเนี่ย” ชาญวิทย์ทักทายนัทที่กลับด้วยถ้อยคำและกิริยาสุภาพ แม้ว่านัทที่จะเป็นชายหนุ่มรุ่นลูก แต่ชาญวิทย์นั้นรู้ว่าฐานะและชาติตระกูลของนัทเหนือกว่าเขามากแค่ไหน เพราะขณะนั้นก็คือเจ้านายของชาญวิทย์เนื่องด้วยชายหนุ่มได้รับมอบหมายจากผู้เป็นพ่อให้มาดูแลบริหารเอพีปิกู๊ปต่อจากรุ่นพ่อ นำชัยก่อร่างสร้างเอพีปิกู๊ปมากับมือพร้อม

ด้วยพนักงานเมื่อครั้งก่อตั้งบริษัทใหม่ๆ แค่มาก็คน หนึ่งในนั้นคือ
ชาญวิทย์ ที่นำชัยไว้วางใจไม่ต่างจากญาติคนหนึ่ง

“ผมมาคนเดียวครับ แล้วอาวิทย์ล่ะครับมากับใคร”

“ผมมาทานข้าวกับเอ๋อ...” ชาญวิทย์หยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง เขาควร
จะเรียกภรรยาอะไรดี เรียกว่าเพื่อนก็ไม่น่าจะเหมาะนัก เพราะอายุ
ของเขากับหญิงสาวนั้นห่างกันราวพอกับลูกเลยก็ว่าได้

“มากับเชลล์ที่ขายของให้บริษัทเรานะครับ ว่าแต่ คุณนัทมีโต๊ะ
นั่งหรือยังครับ ถ้าไม่มีก็ขอเชิญนั่งรับประทานข้าวด้วยกัน” ชาญวิทย์
เอ่ยปากชวนอย่างเสียไม่ได้ ก็เล่นเจอกันจังๆ แบบนี้ จะไม่ชวนทั้งที่
รู้ว่าคนที่มาคนเดียวก็ดูจะทำตัวห่างเหินกับเจ้านายตัวเองไปหน่อย

“เชิญอาวิทย์คุณพระตามสบายเถอะครับ ผมไม่รบกวนดีกว่า
ร้านนี้เป็นร้านเพื่อนผมเอง เรื่องหาโต๊ะนั่งไม่ใช่ปัญหา ไปนั่งโต๊ะเจ้าของ
ร้านยังได้เลย” นทีเอ่ยอย่างอารมณ์ดี อันที่จริงเขาไม่ใช่แค่เพื่อน
เจ้าของร้าน แต่มีหุ้นอยู่ที่ร้านนี้อยู่เกือบครึ่ง

“ไม่มีอะไรซีเรียสหรอกครับ ก็แค่สังสรรค์กันธรรมดา ถ้าคุณนัท
ไม่รังเกียจ ผมก็อยากจะเชิญทานข้าวด้วยกันสักหน่อย” ชาญวิทย์พูด
อย่างเจียมตัว เขาให้เกียรติที่ไม่ต่างจากให้เกียรตินำชัย พ่อของชาย
หนุ่ม

ส่วนนทีนั้น เขาเห็นชาญวิทย์ทำงานกับพ่อของเขามาตั้งแต่เด็กๆ
จนกระทั่งตอนนี้ชาญวิทย์ก็ยังคงสุขภาพและยกย่องเขาและพ่อมาก
เกินไปจนชายหนุ่มอดเกรงใจเขาไม่ได้

“รังเกียจอะไรกันครับอา ผมต้องยินดีต่างหากที่ได้ร่วมโต๊ะกับ
เจ้าหน้าที่จัดซื้อรุ่นเดอะอย่างอาวิทย์ ว่าแต่อานั่งโต๊ะไหนเหอะครับ”
นทีตอบรับคำชวนด้วยรอยยิ้มอ่อนน้อม ตั้งแต่เลิกงานโตเขานับถือ
ชาญวิทย์เสมือนญาติคนหนึ่ง เมื่อผู้ใหญ่ชวนรับประทานอาหาร จะปฏิเสธ
ได้อย่างไร

“โต๊ะหมายเลขสิบสามครับ คุณนี่ไปนั่งรอที่โต๊ะได้เลย ผม
ขอกลับไปหยิบของที่รถสักครู่ แล้วเดี๋ยวจะตามไปครับ” ชาญวิทย์บอก
หมายเลขโต๊ะกับชายหนุ่ม จากนั้นทั้งสองก็แยกกันตรงหน้าห้องน้ำ

3

นทีเดินตรงไปที่โต๊ะหมายเลขสิบสามตามที่ชาญวิทย์บอก แล้วสะดุดตากับสาวสวยชุดแดงที่ซิงเหล้าอย่างชะมัทก์เข้มข้น เธอคืบ น้ำแข็ง เต็มโซดา แล้วใช้ที่คืบน้ำแข็งคนเหล้าให้ส่วนผสมเข้ากันด้วยความตั้งใจที่จริงจังจนแทบไม่ได้สนใจคนรอบข้าง

“ร้านเรามีสาวซิงเหล้าสวยขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” ชายหนุ่มพิมพ์คำเมื่อเห็นท่วงท่าอันคล่องแคล่วของรสา เขาหยุดมองเธออยู่นาน เจริญตาเจริญใจกับเครื่องเล่นสีแดงสดที่ซบผิวขาวหมดจดให้ยิ่งผุดผ่อง รูปร่างอันสมส่วนของเธอดึงดูดสายตาเขาไม่ให้ละไปสนใจอย่างอื่นได้

นทีมองจนคนที่ถูกมองเริ่มรู้ตัวและเงยหน้าจากการซิงเหล้า ขึ้นมาพบว่า ขณะนี้มีชายหนุ่มยืนยิ้มกริ่มกริมอยู่ไม่ห่าง หญิงสาวไม่พูดอะไรนอกจากมองชายหนุ่มกลับแล้วขมวดคิ้วใส่เขาด้วยความสงสัย

“เออ...ขอโทษนะครับ โต๊ะนี้ของคุณชาญวิทย์จองไว้หรือเปล่าครับ” นทีสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อถูกจับได้ว่าแอบมองหญิงสาวอยู่ เลิกคิ้วหนาขึ้นสูงด้วยท่าทางเก๋อเงินนิตๆ มือไม้ของเขาตุเกะกะจนต้องแสสร้งทำเป็นเสยผม เผยให้เห็นผิวหนังหน้าผากโหนกนูนใสปิ๊งไร้ริ้วผ้า พาให้สาวชุดแดงอิจฉาลึกๆ ในใจ

‘เป็นผู้ชายจำเป็นต้องผิวขาวใสขนาดนี้ไหม’

“ใช่ค่ะ คุณมากับคุณชาญวิทย์หรือคะ แล้วจะทานข้าวด้วยกัน
ไหมคะ” รสถามชายหนุ่มด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย เพราะ
ชาญวิทย์ไม่ได้บอกเธอเอาไว้ว่า จะมีใครมาร่วมโต๊ะด้วย

“ใช่ครับ พอดีผมบังเอิญเจอคุณชาญวิทย์ที่ห้องน้ำ เขาเลยชวน
ให้มาทานข้าวด้วยกัน” นทีตอบรสา ชมวดคิ้วเข้มเล็กน้อยด้วยความ
แปลกใจว่าแม่สาวนักชงคนนี้ทำไมช่างซักไซ้หนัก ทั้งที่หน้าที่ของเธอก็
เพียงแค่ชงเหล้าไม่ใช่หรือ

รสายิ้มให้ผู้มาใหม่พร้อมเชิญให้เขานั่ง นทีจึงเลือกนั่งตรงเก้าอี้
ฝั่งเดียวกับที่รสายืน ทำให้หญิงสาวเห็นการแต่งตัวของเขาใกล้ๆ เธอ
แอบกวาดตามองชายหนุ่มอย่างระมัดระวังพร้อมกับประมวลผลใน
สมองว่าเขามีความสัมพันธ์อย่างไรกับชาญวิทย์ และเหตุใดจึงร่วมโต๊ะ
อาหารในวันนี้ด้วยกันได้

‘ผู้ชายท่าทางจะอายุสามสิบกว่าๆ สวมเสื้อยืด กางเกงยีน
รองเท้าผ้าใบ แต่ไอ้โห...รองเท้ายี่ห้อี่รุ่นนี้ในไทยยังไม่วางขายเลยนี่นา
ถ้าของแท้แน่พวงหุ่เลยนะเนี่ย แหม...ก็อปชะเหมือนเซียนวะ’

รสาคิด มันเป็นไปได้เลยที่คนแต่งตัวธรรมดาๆ แบบนี้จะมี
รองเท้าของแท้ใส่ ต้องพวกดารา หรือไม่ก็คนรวยๆ โน่นถึงจะมี แต่
ถึงอย่างไรก็ต้องขอชมพ่อกับหนุ่มของก็อปทั้งตัวคนนี่ว่า ช่างมีรสนิยมดี
เหลือเกิน เพราะสไตล์การแต่งตัวของเขาช่างเหมาะเจาะเข้ากันดีกับ
ตุ้มหูแบบห่วงที่เขาสวมทั้งสองข้าง ท่าทางแนวๆ แบบนี้ บุคลิกดีแบบนี้
หากจับมาใส่สูทผูกเนกไทก็จะกลายเป็นนักธุรกิจได้อย่างแนบเนียน
แน่ๆ

แต่จะเป็นอย่างนั้นไปได้อย่างไร เพราะคนใส่ของก็อปทั้งตัวคง
จะเป็นนักธุรกิจไม่ได้แน่ๆ เขาคงเป็นได้แค่ลูกกะจ๊อกที่เป็นลูกน้องของ
ชาญวิทย์อีกที ซึ่งวันนี้คงบังเอิญเจอกันแล้วชาญวิทย์ถือโอกาสเลี้ยงข้าว
แต่ถึงแม้พ่อกับหนุ่มคนนี้จะเป็แค่ลูกกะจ๊อก ทว่ารสาก็รู้ดีอยู่ในใจ

เพราะเขาคนนี้รูปร่างหน้าตาดีแท้ รูปร่างสูงโปร่ง ไหล่ก็กว้าง ผิวขาว
หมดจด คิ้วหนาเข้ม จมูกโด่งเพียว ดวงตาหวานคมชวนมอง ปากหยัก
อิมเต็ม แล้วยังจะแดงอมชมพูอีกแฉะ ตอนที่เขาหันมามือให้เธอ รส
รู้สึกราวกับโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ คนอะไรฟันขาวสะอาดเรียงสวย
อย่างกับเม็ดหมากฝรั่งสีเคิร์ท

ถึงแม้เขาจะไม่ได้มีตำแหน่งใหญ่โตก็เถอะ แต่ถ้าได้ติดต่อกับ
ประธานงานกับเขาคนนี้อยู่ๆ คงกระชุ่มกระชวยหัวใจน่าดู ว่าแล้ว
ก็ไม่รอช้า รสเริ่มแสดงคุณสมบัติผู้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีเลิศกับเขา

“รับเครื่องดื่มอะไรดีคะ”

“ผมขอน้ำเปล่าก็แล้วกันครับ” นที่ตอบหลังจากเหลือบมองโต๊ะ
วางเครื่องดื่มที่ตั้งอยู่ข้างๆ แล้วเลือกเครื่องดื่มที่มีอยู่แล้ว

“แหม...กลัวเมาหรือคะ ดีค่ะ เมาไม่ขับ” รสพยายามชวนคุย
เพื่อสร้างความคุ้นเคย เธอยังคงยืนอยู่ข้างโต๊ะเครื่องดื่ม คีบน้ำแข็งใส่
ลงไปแก้วเปล่าแล้วเทน้ำเปล่าลงไปด้วยความชำนาญ

“ผมไม่ต้องกลัวเมาจนขับรถไม่ได้หรอกครับ ผมมารถไฟฟ้า”

“ตาย!...เก่งไม่มีขับ พิกอัพก็ไม่มีซี” รสสงสารชายหนุ่มสุดหล่อ
อยู่ในใจ เธอยกแก้วน้ำมาวางให้เห็นที่แล้วหันกลับไปเทเครื่องดื่มของ
ตัวเองบ้าง

ระหว่างนั้นนที่เห็นว่ามีก้อนน้ำแข็งก้อนเล็กๆ ที่คงจะกระเด็น
ลงมาตกอยู่บนเก้าอี้ตัวถัดจากที่เขานั่งอยู่ ซึ่งน่าจะเป็นเก้าอี้ของรส
ชายหนุ่มจึงหวังดียื่นมือไปหยิบออกให้ และช่างบังเอิญที่รสาหย่อนก้น
ลงนั่งบนเก้าอี้ตัวนั้นพอดี

รสติดตัวขึ้นทันทีเมื่อรู้สึกวามันงั้ทับอะไรบางอย่าง หันไปมอง
ตัวต้นเหตุจึงเห็นว่ามือของชายหนุ่มยังวางค้างอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้น

“นี่!” หญิงสาวไวววยเสียงดังลั่นเพราะภาพที่เห็น ไม่ต้องเดา
ให้เสียเวลาแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ รสแหม่มริมฝีปากซึ่งเคลือบด้วย

ลิปสติกสีแดงที่สดแวววับที่สวมด้วยความโกรธเมื่อถูกคนที่เพิ่งรู้จักกัน ลวนลาม ถึงแม้จะเป็นผู้ชายหน้าตาดีก็เถอะ แต่มาทำนิสัยเย้ยๆ มือไม้ ชุกชนแบบนี้ รสรับไม่ได้อย่างแรง

แม้ว่าโดยปกติแล้วรสจะเป็นคนเก็บอารมณ์ได้ดีมากๆ บ่อยครั้งที่เธอถูกลูกค้าหนุ่มน้อย หนุ่มใหญ่ หรือแม้แต่หนุ่มเหลือน้อยลวนลาม ทางสายตา มากสุดก็มีแตะเนื้อต้องตัวบ้าง แต่ก็แค่จับมือ แตะแขน เล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเธอก็พยายามใจเย็นและทำใจให้ได้ แต่นี่มันก้นของ เธอเชียวนะ ก้นที่ไม่เคยมีชายใดได้สัมผัสมาก่อนนับตั้งแต่โตเป็นสาว ก้นที่เมื่อสักครู่เธอสัมผัสได้ถึงฝ่ามือเต็มๆ ที่อุ่นจัดจนรู้สึกได้

“กล้าดียังไงมาจับก้นฉัน นายลูกกะจ๊อก” ด้วยความตกใจและความโกรธจนไม่ยังคิดทำให้สติของรสขาดสะบั้น เธอสบถคำที่ไม่เคย ใช้กับใครมาก่อนใส่ชายหนุ่ม มองเขาตาขวางด้วยความโกรธจัด

“คุณเรียกผมว่าลูกกะจ๊อกอย่างนั้นหรือ!” นทีขมวดคิ้วพลง มองรสด้วยสีหน้าขึงใจ เขาลุกขึ้นยืนกอดอกพร้อมกับพึงสะโพกไว้ กับขอบโต๊ะ เขี่ยครีมฝีปาก ยิ้มด้วยสีหน้าเย้ยวนนิดๆ ทำให้หญิงสาว ยิ่งเข้าใจผิดว่าอีตาคคนที่ทำหน้าที่กวานบาทาเธออยู่ตอนนี้ตั้งใจลวนลาม เธอแน่ๆ

“ใช่ ลูกกะจ๊อกไม่พอ แถมยังลามกอีกต่างหาก” ท่าทางอวดดี นั้นยิ่งทำให้รสโกรธ หญิงสาวพยายามข่มอารมณ์สุดขีดเพราะเห็นว่า เขาเป็นคนของชาวนิวทรี จึงสะบัดหน้าไปทางอื่นอย่างพยายามสงบ สติอารมณ์

รอให้ชาวนิวทรีมาก่อนเถอะ เธอจะฟ้องให้หน้าใจ ให้โดนตัด เงินเดือนเสียให้เช็ด

“เป็นพนักงานชงเหล้า ทำกิริยาแบบนี้กับลูกค้าได้ด้วยหรือ” นทีพูดกับผู้หญิงที่เซดใส่เขาด้วยความขบขันปนหมั่นไส้ นี่คงเป็น ครั้งแรกในรอบสิบปีกระมังที่เขาถูกผู้หญิงเซดใส่ อาจเป็นเพราะเขา

ไม่ได้เป็นลูกกะจ๊อกอย่างที่หญิงสาวว่า นทีจึงไม่ได้โกรธเธอ จะมีก็แต่
มันเขี้ยวแก้มป่องๆ ของคนที่เอาแต่ทำหน้าบึ้งใส่เขาอยู่ในขณะนั้น
มากกว่า

“ฉันไม่ใช่พนักงานชงเหล้า” รสหาหันขวับมาได้แทบจะทันที

“แล้วรู้เอาได้ด้วยนะว่าฉันเป็นเพื่อนกับผู้จัดการร้านนี้” แค่เธอ
พูดว่าเป็นเพื่อนผู้จัดการร้าน เจ้าหน้าที่ที่ดูแลความปลอดภัยร่างกาย
กำยำสองคนก็เดินเข้ามาขานบข้างเธอ หญิงสาวเซิดหน้าอย่างวางมาด
พร้อมกับยกมือขึ้น ส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงห้ามไม่ให้เจ้าหน้าที่รักษา
ความปลอดภัยทำอะไรชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าเธอ ก่อนจะเอ่ยเสียง
พิมพ์พ่า แต่ก็เหมือนจะตั้งใจให้คนตรงหน้าได้ยินว่า

“ไม่เป็นไรนะ แค่นี้ฉันจัดการได้” ด้วยความลำพองว่ามีพวก
ห้องของตนอยู่ที่นี้ รสหาตัวดีส่ายตาค้อนพร้อมกับเหยียดปากใส่ชายหนุ่ม
เธออะ! ให้มันรู้เสียบ้างว่าใครเป็นใคร

แต่สิ่งที่อีกฝ่ายตอบได้มานั้นมีเพียงเสียงหัวเราะ พร้อมทั้ง
ส่ายหน้าราวกับว่าเป็นเรื่องน่าตลกสิ้นดี

“อิตานี้ ฉันทนไม่ไหวแล้วนะ” รสหาโกรธจนหัวหมุนที่อิตาลามก
นี่ไม่สำนึกในความผิดของตัวเองเอาเสียเลย มีอย่างไหนจับก้นเธอ
แล้วยังจะมีหน้ามาหัวเราะหน้าระรื่นอีก อย่างนี้ต้องสั่งสอนกันหน่อย
คิดแล้วก็หันไปคว้าแก้วเหล้าที่ชงเสร็จใหม่ๆ แต่ยังไม่ทันจะยก
มันขึ้นจากโต๊ะ มือหนาของใครบางคนก็มารั้งมือของเธอเอาไว้เสียก่อน

“แอม! ใจเย็น” เป็นมาโนช เพื่อนของเธอที่เป็นผู้จัดการร้านเดิน
เข้ามาสมทบกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ยังคงยืนคุมเชิงอยู่

“มาโนช แก่มากดีแล้ว ช่วยบอกคนของแกให้โยนนายคนนี้ออก
จากร้านไปเลย เขาลวนลามฉัน เขาสร้างความวุ่นวายให้ร้านของแก”
เมื่อเห็นว่าคนที่ตำแหน่งใหญ่โตที่สุดในร้านออกมาสมทบ หญิงสาว
ก็รีบฟ้องเป็นการใหญ่

“แอม คือว่าฉัน...ฉันไม่” มาโนชได้แต่อึกอัก เขาทำอะไรไม่ได้ นอกจากแยงแก้วเหล่าจากมือของรสาได้สำเร็จ แล้วนำไปวางไว้ไกลๆ จากนั้นถอนหายใจอย่างโล่งอก

“มัวรออะไรอยู่ละ รีบจัดการสิ แกเป็นเพื่อนฉันรีเปลา่ มัวแต่ยืนอึ้งอยู่ได้ แกเป็นผู้จัดการร้านนี่นะโว้ย!”

“แต่คุณที่เป็นหุ้นส่วนร้านนี่โว้ย!” มาโนชโพล่งออกมาในที่สุด รสาจึงหันขวับไปหาผู้ชายที่เธอเพิ่งมีปากเสียงด้วย ก่อนจะพบว่าตอนนี้เจ้าหน้าที่ร่างกำยำสองคนขยับไปยืนขวางข้างนทีเสียแล้ว

“นี่มันอะไรกันวะเนี่ย” หญิงสาวพิมพ์่าอย่างคาดไม่ถึง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับคุณนที ทำไมการ์ดมายืนอยู่ตรงนี้” เสียงของซาญญิวีย์ทำให้รสาหันไปมองชายวัยกลางคนที่เดินเข้ามาหาชายหนุ่มรุ่นลูก พร้อมทั้งเรียกขานเขาด้วยสรรพนามที่ทำให้เกียรติเกินความเป็นหัวหน้าลูกน้อง

“เอาเข้าไป” หญิงสาวยังคงพิมพ์่าพร้อมกับหือ้อตาลาย

“ไม่มีอะไรหรอกครับอาวิทย” นทีหันไปตอบซาญญิวีย์อย่างไม่อยากลงรายละเอียด จากนั้นก็หันมามองหญิงสาวพร้อมกับอมยิ้ม เพราะขณะนี้รสาหน้าซีดเผือดและยังพูดอะไรไม่ออกสักคำ

“พอดีผมเดินมาที่โต๊ะ แล้วมาเจอกับคุณ เอ่อ...”

“อ้อ คุณแอมครับ เป็นเซลล์ที่มาเสนอขายวัตตุดิบให้บริษัทเรา คุณแอมครับ นี่คุณนที กรรมการผู้จัดการคนใหม่ของเอพีบีกรุ๊ป”

“ชะ...ช่วยแล้ว นี่กรรมการผู้จัดการหรือเนี่ย อยากตาย...ฉันอยากตาย”

รสาพิมพ์่าเกือบจะไม่เป็นภาษาจบก็แทบเข้าอ่อน ไม่ใช่สิ เธอถึงกับหมดเรี่ยวแรงเซียวละ ถึงขนาดต้องทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ก้นของเธอจึงรู้สึกถึงความเย็นของก้อนน้ำแข็งที่ยังค้างอยู่บนเก้าอี้ตัวที่เธอนั่ง หญิงสาวหันไปทางนทีทันที เห็นเขาเลิกคิ้วพร้อมกับเอียงหน้าให้แทน

ทำนองว่านี่คือสิ่งที่เขาพยายามจะแก้ตัวทั้งหมด แต่เธอก็เอาแต่
โวยวายโดยไม่คิดจะฟังเขาอธิบาย สุดท้ายก็มีแต่ฟังกับฟังแบบนี้

สองมือของรสายกขึ้นพนมโดยอัตโนมัติ ดวงตากลมแป้วมองไป
ยังนทีด้วยประกายใสแวววาว ซึ่งมันยังคงใช้ได้ผล เพราะทำเอาคนที่
ผลอมองสบตาใจกระจุกวูบ และหยุดสายตาที่ใบหน้าของเธอ เมื่อครู่
ยังเชิดใส่เขาอยู่แท้ๆ คราวนี้มาทำตาออดอ้อนขอความเห็นใจ ถ้าเป็น
แมวที่บ้านละก็ จะจับมาเกาพุงเสียให้เช็ด

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณแอม” นทีเรียกชื่อหญิงสาว ทำให้รส
ถึงกับสะดุ้ง เธอติดตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยท่าทางลนลาน จึงผลอบัด
ไปโดนแก้วเหล้าที่วางอยู่บนโต๊ะ จนกระชอกใส่กางเกงของนทีเข้าอย่าง
ไม่ตั้งใจ

“แอมขอโทษค่ะคุณนที แอมไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ”
รสล่อล้าละลักพร้อมกับรีบดึงกระดาษทิชชูมาเช็ดขากางเกงในทันที มือ
ที่สั่นเทาไปหมดเช็ดแบบผิดๆ ถูๆ ทำให้นึกถูกเช็ดเริ่มหวั่นกลัวว่าเธอ
จะเช็ดไปโดนจุดสำคัญเข้า จึงแย่งกระดาษชำระจากมือหญิงสาวไป
จัดการตัวเอง

“เอามาสิ ผมเช็ดเอง” เสียงเข้มีแววของความขุ่นเคืองอย่าง
เห็นได้ชัด ทำให้เซลส์สาวยั้งใจแป้ว

‘ตายละหว่า ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายของเรามีหวังหายวับไปกับตา
แน่ๆ ไม่น่าเลยเรา’ รสามองความผิดพลาดครั้งใหญ่ของตัวเองอย่าง
ปลงไม่ตก เมื่อเข้าเธอก้าวขาไหนออกจากบ้านกันนะ เธอจึงต้องมาเจอ
เรื่องผิดพลาดซ้ำซ้อนได้ถึงขนาดนี้ เป็นเพราะโต๊ะหมายเลขสิบสามนี่
แน่ๆ เพราะมันคือเลขอาถรรพ์

“เปียกมากไหมครับคุณนที”

“ก็เยอะอยู่ครับ ผมคงต้องขอตัวกลับไปก่อน คงอยู่ทานอาหาร
ด้วยไม่ได้”

“แล้วนี่ในรถมีกางเกงมาเปลี่ยนไหมครับ” ซาญุวิทย์ถามด้วยความเป็นห่วง เขาพอจะรู้มาบ้างว่านี่เป็นคนรักการออกกำลังกายและมักจะมีชุดออกกำลังกายติดรถเอาไว้เปลี่ยนเวลาเข้ายิมอยู่เสมอ

“ผมไม่ได้เอารถมาครับ”

“งั้นให้แอมไปส่งคุณนะคะ” หญิงสาวรีบอาสา

ชายหนุ่มปรายตามองหญิงสาวรูปหนึ่ง เธอยังคงมองมาด้วยดวงตาใสแจ้ว เขาเกือบจะเผลอยิมอยู่แล้ว แต่ก็ต้องดึงสีหน้าให้เข้มต่อเพราะอยากรู้ว่าแม่สาวไซซีมินิคนนี้จะจัดการกับสถานการณ์แบบนี้ได้อย่างไร

“ไม่เป็นไรครับ ผมกลับรถไฟฟ้าเองสะดวกกว่า” คำปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใยนั้นทำให้รสได้ถึงกับพูดอะไรไม่ออก ทว่าเธอจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

“แต่แอมว่าคงไม่ดีแน่ๆ ถ้าคุณจะขึ้นรถไฟฟ้าทุกๆ ที่มีกลิ่นหื่นล้าคลุ้งขนาดนี้ เชื้อแอมเถอะคะ ให้แอมไปส่งคุณเถอะ” หญิงสาวพยายามโน้มน้าว

“ผมเห็นด้วยกับคุณแอมนะครับ กลิ่นหื่นล้าคลุ้งขนาดนี้ อาจทำให้คนในรถไฟฟ้าเข้าใจผิดได้นะครับ” คราวนี้ซาญุวิทย์ช่วยพูดให้อีกแรง

นทีก้มมองกางเกงตัวเองที่ยังคงเปียกชื้นโดยเฉพาะตรงเป้า กลิ่นหื่นล้าคลุ้งจนเขารู้สึกได้ เขาชมวดคิ้วเข้มอย่างใช้ความคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดกับซาญุวิทย์ด้วยสีหน้าเกรงใจ

“ถ้าผมให้คุณแอมไปส่งตอนนี้ อาวิทย์ก็ไม่มีคนทานข้าวเป็นเพื่อนนะสิครับ”

“โอ้! ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมกินคนเดียวได้ ผมก็กินข้าวคนเดียว ออกจะบ่อย” ซาญุวิทย์ตอบด้วยใบหน้าที่ยังคงยิ้มอย่างคนอารมณ์ดี นทีได้ยินอย่างนั้นจึงหันไปพยักหน้าให้รส ดวงตาของหญิงสาวถึงกับ

มีประกายเจิดจ้าเกิดขึ้น ริมฝีปากอ้อมยิ้มกว้างอย่างโล่งอกที่นที่ยอมให้เธอไปส่ง ช่างไม่รู้เสียเลยว่าทุกอริยาบถตกอยู่ในสายตาของเขา เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“รถจอดตรงไหนครับ” นทียังคงวางท่าขรึม ทำเสียงเข้ม

“คุณนทีไม่ต้องเดินไปที่รถให้เมื่อยหรอกค่ะ เดี่ยวแอมจะบริการให้เต็มที่ คุณแค่เดินไปที่หน้าร้าน แอมจะขับรถไปรอที่นั่น” หญิงสาวพูดกับชายหนุ่มอย่างเอาใจใส่ นทีมองเธอความหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าคืออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยื่นขวดเล็กๆ บรรจุของเหลวสีเหลืองใสมาให้

“น้ำหอมค่ะคุณนที เป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ ไม่ฉุนมาก เอาไว้ดับกลิ่นเพื่อคุณเหม็นกลิ่นเหล่านี้” ยื่นขวดน้ำหอมให้เสร็จ รสาก็ขอตัวเพื่อไปขับรถมารอรับที่ตามที่ได้นัดหมายกันเอาไว้

นทีมองขวดน้ำหอมขนาดจิ๋วในมือ ช่างขวดเขียนชัดเจนว่าเป็นขนาดทดลองใช้ ชายหนุ่มเปิดฝาจากน้ำหอมออก ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือนอย่างที่รสว่า มันไม่ใช่ น้ำหอมราคาแพงอย่างที่เขาเคยใช้ แต่ช่างหอมจับใจเมื่อเป็นกลิ่นเดียวกับที่เขาได้กลิ่นจากตัวเธอ

“หอมดี”

ชายหนุ่มไม่ได้พรมน้ำหอมที่กางเกงเพื่อดับกลิ่นเหล่านี้ตามที่หญิงสาวบอก เขาเก็บมันใส่กระเป๋ากางเกงเอาไว้ ก่อนจะหันไปหาชาวนิวทีย์เพื่อกล่าวลา ทว่าตอนนี้มีสาวสวยมานั่งเคียงข้างเขาแล้ว คงเป็นพนักงานภายในร้านที่มาให้บริการเครื่องดื่มและรับประทานอาหาร เป็นเพื่อนเขาไปด้วย นทีไม่ยากรบกวนเวลาแห่งความสุขของอีกฝ่าย จึงทำแค่อ้อมยิ้มให้แล้วพยักหน้าส่งสัญญาณว่าขอตัวกลับ จากนั้นเดินไปยังหน้าร้านอาหารที่มีรถของรสฯ ขับมาจอดรออยู่แล้ว

4

รถเก๋งมือสองที่ดูก็รู้ว่าไม่ต่ำกว่าสิบปีพานที่ออกจาก
ร้านอาหารมุ่งหน้าสู่คอนโดมิเนียมตามตำแหน่งที่ตั้งที่ชายหนุ่มบอก
นทีเลือกที่จะนั่งข้างคนขับด้วยความรู้สึกไม่คุ้นเคยสักเท่าไร เพราะปกติ
แล้วถ้าไม่นั่งเบาะด้านหลังซึ่งมีคนขับรถขับให้ เขาก็มักจะเป็นฝ่ายขับ
ให้สาว ๆ มากกว่าจะมีผู้หญิงมาขับรถให้นั่งแบบนี้ กระป๋องสันสีแดง
สอดตักกับขาขาวเรียวสวยของรสาตึงดูดยสายตาให้หันที่ผลอหันไปจ้อง
อยู่หลายครั้ง เจ้าของรอยยิ้มที่ดูเหมือนจะสะกดจิตให้เขาลืมสิ่งที่เข้าใจ
ผิดกันหันมามิ้มักกว้างให้เขาอยู่เป็นระยะๆ และหาเรื่องชวนคุยตาม
ประสาคนช่างพูดช่างเจรจา

“คุณนทีมีลูกกี่คนแล้วคะ” นี่เป็นเทคนิคหนึ่งที่หญิงสาวมักจะ
เลือกมาใช้ เธอชวนคุยเรื่องที่คุณคิดว่าน่าจะทำให้เธออารมณ์ดีขึ้น อย่าง
น้อยก็คงจะเป็นเรื่องลูก หรือไม่ก็สัตว์เลี้ยง

“ผมยังไม่ได้แต่งงานครับ” คำตอบสั้นๆ นั้นทำให้รสาใจหายวูบ
เธอไม่คิดว่าผู้ชายหล่อจัด รวยเวอร์ และเพอร์เฟกต์ขนาดนี้จะรอดมา
จนถึงทุกวันนี้ได้ วันนี้มันเป็นวันอะไรของเธอ ทำไมทำอะไรก็ผิดพลาด
ไปหมด

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวพูดเสียงอ่อย และตัดสินใจว่าจากนี้ไป

จะไม่พูดอะไรออกมาอีกแล้ว จะตั้งหน้าตั้งตาขับรถต่อไป จะหายใจเบาๆ จะไม่หันไปมองดวงตามควมแวววาวที่มองไปที่ไรก็เห็นว่า เขามองมาที่เธอก็อีก จนกว่าจะส่งของที่หน้าคอนโดมิเนียมแล้ว

“คิดว่าลูกกะจ๊อกอย่างผม คงจะมีลูกเป็นโขงแล้วใช้ไหมครับ”
คนที่ค่อนข้างอด ทำให้คนที่ตั้งใจจะขับรถอย่างสงบเสงี่ยมต้องรีบแก้ต่างให้ตัวเองจนลั่นแทบพัน

“ไม่ใช่นะคะ แอมไม่เคยคิดว่าคุณเป็นลูกกะจ๊อกเสียหน่อย”

“ครับ ไม่เคยคิดเลยครับ แต่คุณพูดให้ผมได้ยืนเต็มสองรูกุเลย”
พูดแล้วก็ทอดสายตาไปเบื้องหน้า พร้อมทั้งกอดอก ยกขามาไขว่ห้าง พลังกระดิกเท้า

รสาได้แต่มองที่แล้วเฝ้าปากอย่างไร้ข้อแก้ตัว ไซลิ ก็เธอพลาดไปแล้วนี่ แต่จะให้ทำอย่างไรในเมื่อเธอเคยพูดและคิดแบบนั้นจริงๆ

ผู้ชายที่สวมเสื้อยืดธรรมดาคู่กับกางเกงยีน สวมนาฬิกาข้อมือสุดฮิตของวัยรุ่นสีแดงแบร็ด แล้วไหนจะรองเท้าผ้าใบที่สีสดไม่แพ้หน้าฬิกาข้อมือนั้นอีก...ที่แต่งตัวชิลจั๊ด แอมยังหน้าใสไปถึงจนเด็กวัยรุ่นบางคนยังอายขนาดนี้ ใครมันจะไปคิดว่าเป็นผู้บริหารระดับสูง

“ที่แอมพูดไปอย่างนั้นก็เพราะว่าโมโหที่คุณเอ่อ...จับกันแอมต่างหากละคะ” คำพูดของรสาทำให้อีกฝ่ายหันมามองเธอแล้วยิ้ม เขายังคงกอดอกและนั่งไขว่ห้าง แต่ท่าทางเอนหลังพิงเบาะและสีหน้าที่ไม่ได้บึ้งตึงนั้นบ่งบอกให้รู้ว่าเขาไม่ถือโทษโกรธอะไรเธอแล้ว

“เรื่องนั้นผมก็ต้องขอโทษคุณเหมือนกัน ถ้าผมเลือกที่จะบอกคุณแทนที่จะยื่นมือเข้าไปหยิบก้อนน้ำแข็งนั้นออก ก็คงไม่มีเรื่องเข้าใจผิดกันแบบนี้”

“แอมเองก็ต้องขอโทษคุณเหมือนกันนะคะที่ไปพูดว่าคุณแบบนี้ปกติแล้วแอมเป็นคนใจเย็น จิตใจดี โกรธยากหายง่าย ไม่เรื่องมาก เทกแคร์คนเก่ง ลูกค้าคือพระเจ้าเป็นสโลแกนของแอม” รสาบรรยาย

คุณสมบัติตัวเองด้วยรอยยิ้มสดใส ทำให้เห็นที่เปลอหัวเราะอย่างอดไม่ได้

“แล้วคุณมาบอกผมทำไม”

“ก็เพราะว่าต่อไปนี่คุณนทีจะได้พบกับแอมบ่อยๆ ใจคะ แอมไปเสนอขายสินค้าให้บริษัทของคุณ หากคุณอคติกับแอม มันอาจจะทำให้คุณตัดสินใจไม่สั่งซื้อสินค้าได้ แอมเลยอยากให้คุณมองแอมใหม่”

“ผมไม่ใช่คนที่แยกแยะอะไรไม่ออกขนาดนั้นนะครับ ถ้าสินค้าของคุณมีคุณภาพตรงตามมาตรฐานและราคาที่น่าสนใจ ทำไมผมจะไม่สั่งซื้อ เรื่องผลประโยชน์ของบริษัทผมต้องมาเป็นอันดับหนึ่งอยู่แล้ว”

น้ำเสียงหนักแน่นของชายหนุ่มทำให้รสาดอนหายใจอย่างโล่งอก ทื่ออย่างน้อยนทีก็เป็นคนมีเหตุผลคนหนึ่ง

“แต่ถ้าเซลล์ไม่ค่อยดูแลใส่ใจลูกค้า ต่อให้สินค้ามีคุณภาพและราคาถูกแค่ไหน ผมก็คงไม่สั่งซื้อหรอกนะครับ”

“คุณนทีมั่นใจได้เลยคะ แอมไม่ใช่เซลล์ประเภทนั้นแน่นอน” รสาด่อยอย่างมั่นใจตามสไตล์ของเธอ จากนั้นก็เข้าสู่โหมดการนำเสนอสินค้าตามประธานักขายที่ซึ่มอยู่ในกระแสเลือด น้ำเสียงใส่น่าฟัง อีกทั้งรอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าหวานชวนมองทำให้เห็นที่เปลิดเปลินไปกับบทสนทนาของหญิงสาวจนกระทั่งรสาดูแว้วรวดเข้ามาจอดสนิท บริเวณลานจอดรถ ชายหนุ่มถึงรู้ตัวว่ามาถึงคอนโดมิเนียมของตัวเองเรียบร้อยแล้ว

ก่อนนทีจะลงจากรถ รสาก้ยื่นซองลายดอกไม้ให้ชายหนุ่ม เมื่อเขาหยิบขึ้นมาดูจึงรู้ว่ามันเป็นซองเหลวที่บรรจุในซองแบบทึบแสง

“มันคืออะไรเหรอครับ” ชายหนุ่มถามพร้อมกับพลิกซองของเหลวไปมา

“น้ำยาซักผ้าสูตรผสมน้ำหอมนะคะ แอมทำทางเกงคุณเหม็นกลิ่นเหล้า เลยอยากให้คุณเอาน้ำยานี้ไปซักผ้าดู ยี่ห่อนี้ใช้ดีมาก ๆ เลยนะคะ เทแค่นี้เดี๋ยวก้ซักผ้าได้เป็นสิบๆ ชิ้น แอมเป็นตัวแทนขาย

รับประกันความพึงพอใจคะ”

คนรับหิ้วกระเป๋าเสียงพลั่ว เขาพอจะเข้าใจตัวเองแล้วว่า ที่ไม่รู้จักรั้ว
สิ่งของที่รสาอื่นให้ เพราะตั้งแต่เกิดมาเขายังไม่เคยซักผ้าเองเลยสักครั้ง

“ขอบคุณนะครับ เดี่ยวผมจะบอกให้แม่บ้านเอาไปซักเสื้อผ้า
ให้ผม” พูดแล้วก็ยิ้มให้คนที่ทำหน้าที่นำเหลอ เพราะเพิ่งรู้ว่าผิดพลาด
จนวินาทีสุดท้าย รสาอยากจะทำมือขึ้นมาที่หัวตัวเองแล้วโขกกับพวง
มาลัยรถเสียเหลือเกิน คิดได้อย่างไรที่ให้น้ำยาซักผ้าแก่เขา

นี่เป็นคนรายนะ รวยมากด้วย จะให้ลากตะกร้าผ้าไปซักเอง
อย่างนั้นเหวอ แต่จะว่าไป นึกก็ดูสนใจผลิตภัณฑ์ของเธอน้อย
เพราะแม้แต่ตอนนี้ชายหนุ่มก็ยังไม่ลงจากรถ เพราะมัวแต่อ่านคุณสมบัติ
ของน้ำยาซักผ้าที่พิมพ์อยู่ข้างซองด้วยความสนใจ

“เป็นสูตรซักเชื้อแบคทีเรียด้วยเหวอครับ แหมดีจัง ผมจะได้
ให้แม่บ้านเอาไปซักเสื้อผ้าออกกำลังกายให้ผม เวลาไปอนเหง้อจะได้
ไม่มีกลิ่นมาก”

“คุณนที่ชอบออกกำลังกายเหวอคะ”

“ครับ ผมชอบออกกำลังกาย ที่ผมเลือกอยู่คนใดนี้ก็เพราะว่า
มีสปอร์ตคลับนี้แหละครับ”

“ที่นี่มีสปอร์ตคลับด้วยเหวอคะ ดีจัง เอาไว้ว่างๆ แอมจะมาเล่น
ฟิตเนสที่นี่บ้าง จะได้ใหม่คะ” และนี่ก็คือเทคนิคการตามติดลูกค้าแบบ
รุกหนักรูปแบบหนึ่ง ลูกค้าชอบอะไร เซลส์ต้องชอบด้วยเพื่อหาโอกาส
ใกล้ชิดและปิดการขายได้ง่ายขึ้น

“มีครับ แต่ผมชอบว่ายน้ำมากกว่า ถ้าคุณแอมอยากมาว่ายน้ำ
วันไหนก็เชิญเลยนะครับ”

“ว่ายน้ำเหวอคะ” รสาทวนคำอย่างลั้งเลใจ “แอมว่ายน้ำไม่เป็น
คะ”

คำตอบของหญิงสาวทำให้คนที่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ

“ผมสอนให้เอาไหม” พุดแล้วก็ยิ้มด้วยดวงตาพราวระยับ ทำให้ รสร้าอ่อนผะผ่าวไปทั้งใบหน้า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกลืนเหล็กที่ทกรดกางเกง ที่เขาสวม หรือเสี้ยวหน้าคมคายที่ยื่นเข้ามาใกล้ของนทีกันแน่ที่ทำให้ ดวงตาของรสาเกิดพรั่มัวไปชั่วขณะ เซลล์สาวรู้สึกว่ตอนนี้เธอทำอะไรไม่ถูก เพราะไม่ได้เตรียมใจมาพบกับรอยยิ้มกว้างและดวงคำขลับ พราวระยับขนาดนี้

“คะ...ขอบคุณล่วงหน้าคะ” รสาเป็นฝ่ายหลบตาก่อน เธอ ก้มหน้ามองต่ำ สองมือที่กำลังวงมาลัยรถนั้นบิดไปมาด้วยท่าทางขัดเขิน ให้ตายสิ เธอไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลย มันเสียอาการชะมัดกับแค่ เสียงนุ่มๆ หน้าหล่อๆ แขนล่อลวงของเขา ในชีวิตการเป็นนักขายของ รสา เธอเจอเหตุการณ์เหล่านี้มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ครั้งนี้หญิงสาวยอมรับ ว่าตัวเองสูญเสียการควบคุมมากที่สุด

“ขอบคุณนะครับที่มาส่ง อ้อ แล้วก็ขอบคุณเรื่องน้ำหอมด้วย ว่าแต่ ขวดละเท่าไรครับ ผมขอซื้อต่อ”

“ขวดที่แอมให้คุณนทีไปเป็นขวดตัวอย่างที่เอาไว้แจกคนที่สนใจ อยู่แล้ว คุณไม่ต้องซื้อหรอกคะ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ไว้ถ้าผมใช้ใกล้หมดแล้วจะสั่งซื้อจาก คุณนะครับคุณแอม”

“ขอบคุณคะคุณนที”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นวันนี้ผมขอตัวก่อนนะครับ หวังว่าเราจะได้เจอกันอีกเร็วๆ นี่นะครับคุณแอม” นทีพุดส่งท้ายด้วยน้ำเสียงทุ้มนำฟัง เขายังคงมองรสาด้วยดวงตาก็ไม่ได้ เป็นรสาเสียอีกที่ไม่กล้าสบตาเขา ได้แต่หันไปยิ้มตอบนิตหนึ่ง ก่อนจะแสรังทำเป็นสนใจปรับกระจกมองข้างไปเรื่อยเปื่อย รอจนชายหนุ่มลงจากรถและปิดประตูเรียบร้อย จึงหันไปแอบมองแผ่นหลังกว้างของเขาที่เดินลับตาขึ้นคอนโดไปด้วย หัวใจที่เต้นแรงไม่หาย...

เมื่อกลับถึงห้อง นทีก็รีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกมา

ยืนรับลมที่ริมระเบียง เขาอุ่นอาหารแช่แข็งง่ายๆ กินกับเบียร์เย็นๆ ที่
เทลงในแก้วซึ่งมีผลึกน้ำแข็งที่กั้นแสงเย็นฉ่ำ ชายหนุ่มทอดสายตาไป
เบื้องล่างจากตึกสูงระฟ้า มองแสงไฟและความวุ่นวายของสภาพจราจร
พร้อมกับคิดทบทวนถึงเรื่องราวมากมายที่ผ่านเข้ามาในชีวิตซึ่งวุ่นวาย
ไม่ต่างกัน ท่ามกลางความเพียบพร้อม คนรอบข้างต่างยินดีที่จะมอบ
สิ่งที่เขาปรารถนาให้ แต่ความสมปรารถนาที่เขาได้รับจากคนรอบข้าง
นั้นชายหนุ่มรู้ดีว่าไม่ได้มาจากความจริงใจ ผู้คนรอบข้างเขาตอนนี้
ล้วนแล้วแต่คบหากันเพื่อหวังผลประโยชน์ทั้งสิ้น

นทีนั่งคิดอะไรไปเรื่อยสลับกับดูรูปในโทรศัพท์มือถือที่เพื่อนๆ
ส่งรูปสาว ๆ มาหลอกล่อให้เขาออกไปเที่ยวหาความสำราญอย่างที่เคย
ทำเป็นประจำ ทว่าคืนนี้เขาไม่อยากออกไปไหนอีกแล้ว เขาปฏิเสธ
คำชวนผ่านห้องสนทนากลุ่ม ก่อนจะปิดเครื่องโทรศัพท์มือถือเพราะ
ไม่อยากให้ใครมาเข้าซี่ รูปสาว ๆ ที่เพื่อนเขาส่งมาให้ดูนั้นทั้งสวย ทั้ง
เซ็กซี่ขี้ใจก็จริง แต่ไม่มีใครตาแป๋วเท่าสาวชุดแดงที่เขาเจอที่ร้านอาหาร
วันนี้

ถึงแม้ว่าரசาจะไม่สูงยาวเข้าดีเหมือนนางแบบที่เขาเคยควง
ความสูงของเธอแม้จะสวมรองเท้าส้นสูงแล้ว ก็สูงได้แค่ระดับอก
ของเขาเท่านั้น มันเป็นความเล็กกระทัดรัดที่ดูน่ารักและลงตัวที่สุด
ดวงตาสีช็อคของเธอไม่มีจริตบันแต่่ง ไร้ความยั่วยวนเหมือนที่ผู้หญิง
คนอื่น ๆ เคยมองเขา ทำให้มันที่ยังอยากจะมองเธอ อยากทำให้เธอสน
เขาเหมือนกับที่เขาสนเธอมากๆ แม้กระทั่งตอนนี้ความหอมจากตัวเธอ
ยังคงตราตรึงใจชายหนุ่ม เป็นเพราะขวดน้ำหอมที่เขาถืออยู่ในมือ
กระมังที่ทำให้ในหัวของนทีมีแต่ภาพของரசาจนไม่มีที่ว่างให้นึกถึงใคร
อีกแล้ว...